

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Højesteret (Danmark) den 6 juli 2016 – Assens Havn
mot Navigators Management (UK) Limited**

(Mål C-368/16)

(2016/C 314/18)

Rättegångsspråk: danska

Hänskjutande domstol

Højesteret

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Assens Havn

Motpart: Navigators Management (UK) Limited

Tolkningsfrågor

Ska artikel 13.5 jämförd med artikel 14.2 a i förordning nr 44/2001⁽¹⁾ (rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstol behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område) tolkas så, att en skadelidande som enligt nationell rätt har rätt att väcka talan direkt mot skadevällarens försäkringsbolag, är bunden av ett prorogationsavtal, som giltigt ingåtts mellan försäkringsgivaren och försäkringstagaren enligt artikel 13.5 jämförd med artikel 14.2 a i förordningen?

⁽¹⁾ EUT L 12, 2001, s. 1

Talan väckt den 7 juli 2016 – Konungariket Spanien mot Europaparlamentet

(Mål C-377/16)

(2016/C 314/19)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Sökande: Konungariket Spanien (ombud: M. J. García-Valdecasas Dorrego, agente)

Svarande: Europaparlamentet

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara Inbjudan till intresseanmälan – Kontraktansställda tjänstegrupp I – Chaufförer (M/K) – EP/CAST/S/16/2016⁽¹⁾, och
- förplikta Europaparlamentet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

1. Första grunden: Parlamentet åsidosatte artiklarna 1 och 2 i förordning 1/58⁽²⁾, artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna⁽³⁾ och artikel 1 d i tjänsteföreskrifterna, genom att begränsa kommunikationen mellan EPSO och sökanden, inklusive ansökningsformuläret, till att endast ske på engelska, franska och tyska.
2. Andra grunden: Parlamentet åsidosatte artikel 82 i anställningsvillkoren för övriga anställda i tjänsteföreskrifterna genom att kräva tillfredsställande kunskaper i ett andra språk bland unionens officiella språk utan att detta var nödvändigt för utövandet av de arbetsuppgifter som godkända sökande förväntades utföra.

3. **Tredje grunden:** Parlamentet åsidosatte artiklarna 1 och 6 i förordning 1/58, artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 1 d första och sjätte styckena i tjänsteföreskrifterna samt artikel 82 i anställningsvillkoren för övriga anställda, såtillvida parlamentet otillbörligt begränsade valet av andraspråk till att endast avse tre språk, nämligen engelska, franska och tyska, vilket uteslöt de andra officiella språken inom Europeiska unionen.
4. **Fjärde grunden:** Valet av engelska, franska och tyska som andraspråk i inbjudan till intresseanmälan utgör ett godtyckligt val som ger upphov till diskriminering på grund av språk, vilket är förbjudet enligt artikel 1 i förordning 1/58, artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt artikel 1 d första och sjätte styckena i tjänsteföreskrifterna.

⁽¹⁾ EUT C 131 A, 2016, s. 1.

⁽²⁾ Rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 17, 1958, s. 385), senast ändrad genom rådets förordning (EU) nr 517/2013 (EUT L 158, 2013, s. 1).

⁽³⁾ EGT C 202, 2016, s. 389.

Talan väckt den 8 juli 2016 – Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-380/16)

(2016/C 314/20)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: M. Owsiany-Hornung och M. Wasmeier)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland enligt artikel 258 första stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 73 och artiklarna 306–310 i mervärdesskattedirektivet (direktiv 2006/112/EG), genom att den uteslutit resetjänster som tillhandahålls beskattningsbara personer, som använder tjänsterna i sin verksamhet, från den särskilda ordningen för resebyråer, och genom att den, i de fall denna särskilda ordning tillämpas på resebyråerna, tillåter att det fastställs ett allomfattande beskattningsunderlag för grupper av tjänster och för varje skattepliktig period, och
- förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden har gjort gällande att de bestämmelser som gäller i Tyskland för beräkning av mervärdesskatt vid resetjänster inte överensstämmer med rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt.⁽¹⁾ I artiklarna 306–310 i detta direktiv föreskrivs en särskild ordning, enligt vilken resetjänster som en resebyrå tillhandahåller en kund gäller som en enda tjänst. Tysk rätt avviker från detta på ett otillåtet sätt.